

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4951/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužiteljice Albine Čizmar iz Zagreba, Crvenog križa 25, OIB: 59121495888, zastupane po punomoćniku Goranu Devrnji, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnici Margiti Kiš Kapetanović, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija j.t.d. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 10. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice i zamjenice njezinog punomoćnika odvjetničke vježbenice Lee Korone, te zamjenice punomoćnice tuženika odvjetnice Lorene Bakić, dana 28. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3208237791 od 12. siječnja 2007., sklopljenog između tužiteljice Albine Čizmar i tuženika Zagrebačke banke d.d., u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora."

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 570,71 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 23. listopada 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a

za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 59,13 EUR sa zakonskim zateznim kamata tekućim od 28. listopada 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 488,09 EUR sa zakonskim zateznim kamata tekućim od 28. rujna 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 21. srpnja 2025. ovom sudu podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj je navela da je 12. siječnja 2007. s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj 3208237791, a kojim joj je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 145.500,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Nadalje je navela da je odredbom čl. 2. predmetnog Ugovora tuženik propisao da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, bez da je tužiteljici prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih uvjeta, od čega se isti sastoji, u kojem postotku tuženik tereti tužiteljicu za koju naknadu, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, te tužiteljica smatra da isto njezinu navedenu obvezu čini neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom. Isto tako tužiteljica smatra da sporna odredba odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe Zakona o zaštiti potrošača s obzirom na

to da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu Ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom, a kojom je tužiteljici nametnuta obveza s čijim sadržajem nije bila upoznata, niti je o njoj mogla pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Također je navela da zbog navedenog nije mogla komparirati visinu naknade s drugim kreditorima te sama odvagnuti koja joj je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija, te da je tuženik na taj način prouzrokovao neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužiteljice. Tužiteljica je još istaknula da je naplaćivanje naknade za prijevremeno zatvaranje kredita, a posljedično i naknade za uvećanu otplatu kredita u suprotnosti sa zakonom, a što je potvrdila i sudska praksa. Tužiteljica je u tužbi, konačno, navela da joj je tuženik prilikom uvećanih otplata kredita naplatio naknade u iznosu od 570,71 EUR (4.300,00 kn) dana 23. listopada 2008., te u iznosu od 59,13 EUR (445,50 kn) dana 28. listopada 2011.

2. Slijedom navedenog, tužiteljica tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3208237791 od 12. siječnja 2007., sklopljenog između tužiteljice i tuženika, u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora." (t. I. tužbenog zahtjeva). Navedenim tužbenim zahtjevom tužiteljica, nadalje, od tuženika potražuje isplatu iznosa od 570,71 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 23. listopada 2008. do isplate (t. II. tužbenog zahtjeva), te isplatu iznosa od 59,13 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. listopada 2011. do isplate (t. II. tužbenog zahtjeva), uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate (t. IV. tužbenog zahtjeva).

3. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbeni zahtjev tužiteljice. te je istaknuo prigovor zastare s obzirom na to da su naknade za uvećanu uplatu naplaćene tijekom 2008. i 2011., dok je tužba podnesena 2025., dakle nakon više od 10 godina, dok tužba u kolektivnom sporu pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 nije prekinula tijekom zastarnog roka za tužiteljičin zahtjev za isplatu po osnovi naplaćenih naknada. Tuženik je, nadalje, naveo da je vrijednost predmeta spora naznačena suviše visoko (1.400,00 EUR) s obzirom na to da je tužiteljica postavila kondemnatorni zahtjev za isplatu na iznos od 629,84 EUR, te je predložio da sud utvrdi vrijednost predmeta spora u navedenom iznosu od 629,84 EUR. Tuženik je isto tako naveo kako sama okolnost da su odredbe Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da o njima nije pojedinačno pregovaralo, ne znači da su te odredbe automatski ništetne, već je potrebno dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja i da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok tužiteljica nije dokazala postojanje bilo kakve značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Tuženik je, također, naveo da se naknada za prijevremenu otplatu kredita temelji na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača, te da je zakonodavac smatrao kako je naknada za prijevremenu otplatu kredita nezakonita, onda takvu naknadu ne bi dodatno uredio posebnim propisima koji sadrže izričito ovlaštenje banke naplatiti naknadu, dok je zakonodavac tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 101/2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za prijevremeno, djelomično ili u cijelosti, ispunjenje svoje obveze, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o

kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu tog Zakona. Tuženik je još naveo da je obveza plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu, te da je visina iste naknade također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge, pa smatra da nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna odredba nepoštena. Dodao je da je Odlukom o Tarifi naknada za usluge od 2008. u t. B3.7.5. propisana naknada za uvećanu uplatu ili prijevremenu konačnu otplatu kredita ugovorenih do 31. prosinca 2009. u iznosu od 2% od iznosa uplate, dok je Odlukom o Tarifi naknada za usluge od 2011. u t. B3.7.5.3. propisana naknada za uvećanu uplatu ili prijevremenu konačnu otplatu kredita ugovorenih do 31. prosinca 2009. u iznosu od 1% od iznosa uplate, a koje Odluke o Tarifi naknada za usluge su u svako doba dostupne u poslovnicama banke. Tuženik je nastavno naveo da je naknada za prijevremenu otplatu kredita u vrijeme sklapanja ugovora bila izričito zakonski dopuštena, da je ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način, te da određena odnosno određiva i lako provjerljiva u svakom trenutku. Stoga je tuženik istaknuo da se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, odnosno da bi naknada bila nerazmjerna iznosu zajma i/ili povrijedila načelo dobre vjere pa da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom/ništetnom. Budući da je primijenjena mjerodavna odredba Tarife banke koja je propisivala naknadu u iznosu od 2 % od iznosa uplate, tuženik smatra da nije riječ o jednostranoj odluci banke, nego o fiksnoj stopi, koja se primjenjuje na jasno opisno određenu osnovicu. Osim toga tuženik smatra da bi tuženik, u slučaju da se utvrdi da je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita ništetna, umjesto naknade za prijevremenu otplatu kredita, bio ovlašten tražiti naknadu (stvarne) štete u smislu odredbe čl. 1024. st. 3. Zakona o obveznim odnosima. Stoga tuženik smatra da predmetna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u odnosima između kreditne institucije i potrošača, već da u obostranom interesu rješava ovo pitanje na prikladan način, propisivanjem naknade za prijevremenu otplatu kredita čija je formula unaprijed poznata strankama, te unaprijed omogućuje potrošačima predvidljivost visine te naknade, a time i donošenje informirane odluke o prijevremenoj otplati kredita, odnosno jednostavnu i brzu provedbu takve odluke. Tuženik je dodao i da troškovi izravno povezani s prijevremenom otplatom redovito i neizbježno postoje, te da je stoga osnova naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita naknađivanje troška, a ne dug s osnove ugovorne kamate koju bi korisnik kredita u skladu s ugovorom inače platio do konačne otplate kredita. Slijedom navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev i naložiti tužiteljici da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka.

4. Na ročištu održanom 10. rujna 2026. tuženik je učinio nespornom činjenicu da je tužiteljica platila tuženiku naknadu za uvećane otplate kredita u iznosu od 570,71 EUR dana 23. listopada 2008., te iznos od 59,13 EUR dana 28. listopada 2011.

5. Tijekom postupka je izvršen uvid u Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208237791 od 12. siječnja 2007. (str. 7-11 spisa), presliku dopisa tuženika od 12. lipnja 2025. (str. 6 spisa), izvatke iz Odluka o Tarifi naknada za usluge iz 2008. i 2011. (str. 32-92 spisa), saslušana je tužiteljica (str. 121-122 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

6. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 10. rujna 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih

prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

7. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužiteljice nalazi osnovanim.

8. Dakle, predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem ništetnom odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu broj 3208237791 od 12. siječnja 2007., sklopljenog između tužiteljice i tuženika, u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.". Nadalje, predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za isplatom iznosa od 570,71 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 23. listopada 2008. do isplate, te isplatom iznosa od 59,13 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. listopada 2011. do isplate, sve uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate. Naime, tužiteljica tijekom postupka tvrdi da je navedena odredba kojom je ugovoreno plaćanje naknade i za uvećane otplate kredita nepoštena, te da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo zbog čega joj je tuženik neosnovano naplatio navedene iznose.

9. Nadalje, među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208237791 od 12. siječnja 2007. (str. 7-11 spisa; dalje: Ugovor o kreditu) da je tužiteljica, kao korisnica kredita isti zaključila s tuženikom, kao kreditorom, te da je tim Ugovorom tužiteljici odobren kredit za kupnju nekretnine u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 145.500,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (čl. 1. i 6. Ugovora o kreditu). Nadalje je u odredbi čl. 2. KAMATE I NAKNADE ugovoreno da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po tom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke i kamatnim stopama tuženika i II. Dodatku ugovoru o izmjeni uvjeta pod kojima se odobravaju stambeni krediti zaposlenicima društva Tehnika d.d. od 30. siječnja 2006., koja je na dan sklapanja toga Ugovora iznosila 4,30% godišnje. U istoj odredbi (čl. 2. Ugovora o kreditu) se korisnik kredita, između ostalog, obvezao platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora. Također je utvrđeno da je ugovoren rok otplate kredita od 25 godina, kao i otplata mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja (čl. 3. i 7. Ugovora o kreditu).

10. Uvidom izvatke iz Odluka o Tarifi naknada za usluge tuženika iz 2008. i 2011. (str. 32-92 spisa) utvrđeno je da je u Odlukom iz 2008. pod t. B3.7.5. za uvećanu uplatu stambenih kredita određena naknada u visini od 2,0% od iznosa uplate, dok je u Odlukom iz 2011. pod t. B3.7.5.3. za uvećanu otplatu stambenih kredita ugovorenih do 31. prosinca 2009. određena naknada u visini od 1% od iznosa uplate, a najmanje 50,00 kn. Dakle, iz navedenih izvadaka Odluka o Tarifi naknada za usluge ne proizlaze razlozi naplaćivanja navedene naknade, niti koji troškovi tuženika se istom pokrivaju.

11. Saslušana u svrhu dokazivanja tužiteljica je u bitnom navela da je s tuženikom 2007. zaključila predmetni Ugovor o kreditu, te da je kredit podigla u svrhu kupnje stana na adresi Ulica Crvenog križa 25. Navedeni stan kupljen sredstvima predmetnog kredita je koristila za svoje osobne potrebe, odnosno za stanovanje, te nikada isti nije koristila za obavljanje bilo kakve poslovne djelatnosti. Također na adresi predmetnog stana nikada nije bio otvoren bilo kakav obrt ili firma. Predmetni kredit je zaključila uz valutnu klauzulu u CHF i promjenjivu kamatnu stopu s obzirom na to da joj je od strane tuženika bio takav kredit predložen te je ona prijedlog tuženika prihvatila. Prilikom zaključenja Ugovora zaposlenik tuženika je nije upozorio na bilo kakve rizike vezane uz valutu CHF, te se ne sjeća niti da bi joj bili pojašnjeni parametri promjene kamatne stope. Ne sjeća se da bi joj zaposlenik tuženika bilo što govorio o naknadi koju bi bila dužna platiti u slučaju povećanih uplata za otplatu kredita. Nije mogla utjecati na pojedine odredbe Ugovora, pa tako niti na odredbu o naknadi koju mora platiti u slučaju povećane otplate kredita s obzirom na to da je Ugovor sastavila banka te je bila u situaciji samo da je mogla prihvatiti takve ugovorne odredbe ili je mogla ne zaključiti Ugovor. Izvršila je povećane uplate u svrhu otplate predmetnog kredita kako bi što prije otplatila predmetni kredit. Naknade je platila jer je plaćanje takvih naknada bio dio ugovorne obveze i jer je što prije htjela otplatiti kredit. Ugovor o kreditu je pročitala, te pretpostavlja da navedenu odredbu nije uočila, a nije u tom trenutku niti razmišljala da će otplaćivati kredit na način da ću platiti povećane uplate, te je predmetni kredit u cijelosti otplatila. Ne sjeća se je li pokušala pregovarati i je li tražila izmjenu pojedinih odredbi Ugovora. U trenutku kada je plaćala uvećane uplate bila je svjesna da mora platiti naknadu, odnosno pretpostavlja da joj je to rečeno s obzirom na to da je tako bilo ugovoreno u Ugovoru. Isto tako pretpostavlja da u tom trenutku nije prigovarala plaćanju naknade jer je tako bilo ugovoreno. Ne sjeća se je li znala koliko naknadu trebala platiti, te misli da joj je to bilo skinuto s tekućeg računa. Konačno je navela i da nikada nije iznajmljivala predmetni stan.

12. Sud je u bitnom, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužiteljice, a uzimajući u obzir da je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

13. Nadalje, valja reći da je iz iskaza tužiteljice utvrđeno da je prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, kao i prilikom plaćanja naknada za uvećane otplate kredita ista imala svojstvo potrošača u smislu odredbe čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003.; dalje: ZZP). Naime, tužiteljica je iskazala da je kredit podigla za kupnju stana koji je koristila za svoje osobne potrebe, odnosno za stanovanje te nikada isti nije koristila za obavljanje bilo kakve poslovne djelatnosti, da ga nije iznajmljivala, te da na adresi predmetnog stana nikada nije bio otvoren bilo kakav obrt ili firma, dok tuženik nije dokazao drugačije.

14. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna

odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Također je u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.; dalje: ZOO) propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

15. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je ništeta odredba čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se tužiteljica, kao korisnica kredita, obvezala platiti naknadu za povećane uplate kredita sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, te ista u tom dijelu predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredaba čl. 87. st. 1. ZPP-a i čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. Naime, iz iskaza tužiteljice je utvrđeno da se ista ne sjeća da bi joj zaposlenik tuženika bilo što govorio o naknadi koju bi bila dužna platiti u slučaju povećanih uplata za otplatu kredita, a da joj je na to ukazivao tužiteljica bi se istog zasigurno sjećala. Osim toga tužiteljica je iskazala i da nije mogla utjecati na odredbu o naknadi u slučaju povećane otplate kredita jer je Ugovor sastavila banka te je ona bila u situaciji samo da je mogla prihvatiti takve ugovorne odredbe ili je mogla ne zaključiti Ugovor. Stoga je utvrđeno da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, odredba čl. 2. Ugovora o kreditu, u navedenom dijelu visinu naknade za uvećanu uplatu kredita čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, te stoga ista uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja navedene naknade i visinu iste, te joj objasniti na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda tužiteljica je u okviru njezinih sposobnosti i potreba, primijenila svu dužnu pažnju koja se od nje i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi o spornoj odredbi pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužiteljici ostavio drugu opciju, osim predmetne u kojoj je tužiteljici, uz obvezu otplate mjesečnih anuiteta, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to ista nije bio informirana na transparentan i potpuni način, te bez koje joj kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer u istoj nije određena visina naknade za uvećane uplate kredita, niti je u istoj odredbi pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi povezani s time i jesu li takvi troškovi

realni. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno nastalim troškovima. Slijedom iznesenog, ovaj sud ocjenjuje da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stanaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužiteljici, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja.

16. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužiteljice kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o spornoj odredbi, a kako je to navedeno, nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvatanja te odredbe. U konkretnom slučaju je tužiteljica kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bila ograničena uvjetima banke, pa stoga, po ocjeni ovog suda, tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti za pregovaranje oko predmetne odredbe o naknadi za uvećane uplate kredita, niti oko prihvatanja iste, a što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost spornih odredaba, među ostalim, odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužiteljica nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, te da joj bez takve ugovorne odredbe kredit ne bi bio odobren, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužiteljica nije imala saznanja o krajnjoj svrsi takve naknade.

17. Slijedom svega navedenog, utvrđeno je da je ništetna predmetna ugovorna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se tužiteljica, kao korisnica kredita, obvezala tuženiku platiti sve naknade i troškove, pa tako i naknadu za uvećane uplate kredita, sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

18. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

19. Tuženik je u konkretnom slučaju na temelju predmetne ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za uvećane uplate kredita, te je stoga tuženik u obvezi platiti tužiteljici iznos naknade koju je naplatio uslijed primjene ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

20. Kako je tuženik učinio nespornim, a isto proizlazi i iz dopisa tuženika od 12. lipnja 2025. (str. 16 spisa), da mu je tužiteljica s osnove naknade za uvećanu otplatu kredita platila 23. listopada 2008. iznos od 570,71 EUR (4.300,00 kn), te 28. listopada 2011. iznos od 59,13 EUR (445,50 kn), tako je tuženiku naloženo isplatiti tužiteljici navedene iznose. Na tako dosuđene iznose tužiteljici su na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a dosuđene zakonske zatezne kamate tekuće od dana plaćanja navedenih naknada do isplate, a imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan jer proizlazi da je isključivo on sastavio predmetni Ugovor o kreditu, te da ga je tužiteljici predložio s unaprijed pripremljenim sadržajem. Visina stope zatezne kamate je određena sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u t. II. i III. izreke ove presude.

21. Konačno, valja reći da nije osnovan prigovor zastare istaknut od strane tuženika. Naime, prema pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako t. I. izreke ove presude još nije pravomoćna, tako u konkretnom slučaju za predmetana potraživanja tužiteljice nije niti počeo teći petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove, sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u visini ukupnog iznosa naplaćenih naknada, odnosno u iznosu od 629,84 EUR (570,71 EUR +59,13 EUR) utvrđenoj na ročištu održanom 10. rujna 2026. Naime, prema Zaključku sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Su IV-100/2026-3 održanog 23. travnja 2026., u slučaju postojanja i deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva u kojem osnovanost kondemnatornog zahtjeva ovisi o osnovanosti deklaratornog zahtjeva vrijednost predmeta spora određuje se prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva. Stoga, kako je u konkretnom slučaju deklaratorni zahtjev iz t I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe, istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćenih naknada za uvećane uplate, tako se dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na deklaratorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, te je mjerodavna vrijednost predmeta spora u visini zahtjeva za isplatu (tako i Županijski sud u Puli-Pola u presudi poslovni broj GŽ-1313/2023-2 od 27. studenoga 2023.).

23. Troškovi su, nadalje, odmjereni sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

24. Tako je tužiteljici dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 375,00 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 21. srpnja 2025. u

iznosu od 100,00 EUR (50 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podneska od 7. listopada 2025. u iznosu od 100,00 EUR (50 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištu 10. rujna 2026. u iznosu od 100,00 EUR (50 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 75,00 EUR. Tužiteljici je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 53,09 EUR i za presudu u iznosu od 60,00 EUR. Stoga su tužiteljici dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 488,09 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 28. rujna 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

25. Međutim, tužiteljici nije priznat trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude s obzirom na to da isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka jer tužiteljica presudu može preuzeti neposredno u sudu ili putem internetske stranice e-oglasna ploča sudova (čl. 335. st. 9. i 10. ZPP-a). Osim toga valja reći da to što je u Tbr. 9/3 Tarife određeno da odvjetniku pripada nagrada za ročište na kojem se objavljuje presuda, ne isključuje primjenu odredbe čl. 155. ZPP-a u kojoj je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

26. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. IV. izreke.

Zagreb, 28. rujna 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužiteljici po pun. uz rješenje za plaćanje pristojbe za tužbu u iznosu od 53,09 EUR i za presudu u iznosu od 60,00 EUR
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088d-c38fb**

Kontrolni broj: **02736-3dfd5-5b709**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.